

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122015039
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2122015039.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabó a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaných A. B., nar. XX. novembra XXXX v C., trvale bytom D. XXX, okr. Gelnica a E. B., nar. XX. júla XXXX v D., trvale bytom D. XXX, okr. Gelnica, oboch t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného A. B. a prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 29. novembra 2022, č. k. 28T/23/2022-338, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. marca 2023 v Trnave, takto

rozhodol:

I/ Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a to vo vzťahu k oboj obžalovaným.

II/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B., nar. XX. novembra XXXX v C., trvale bytom D. XXX, okr. Gelnica, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov

odsudzuje

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam súd obžalovanému ukladá úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

III/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný E. B., nar. XX. júla XXXX v D., trvale bytom D. XXX, okr. Gelnica, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov

odsudzuje

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona a § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam súd obžalovanému ukladá úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

IV/ Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaných vinnými v bode 1/ zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2/ každého obžalovaného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 Trestného zákona.

Napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovanému E. B. uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanému A. B. okresný súd napadnutým rozsudkom podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne, na výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd ďalej napadnutým rozsudkom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovaným povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému A. F., nar. XX. mája XXXX, bytom B. G. XXX škodu vo výške 32 EUR a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku menovaného poškodeného so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku si prokurátorka a obžalovaný E. B. ponechali lehotu na podanie odvolania, obžalovaný A. B. odvolanie zahlásil a poškodený sa práva podať odvolanie vzdal, pričom obžalovaný E. B. napokon odvolanie nepodal.

Prokurátorka následne odvolanie dňa 1. decembra 2022 podala, a to do výroku o treste voči obom obžalovaným, ktoré následne odôvodnila ďalším podaním. Prokurátorka v odvolaní uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný vo výroku o treste voči obom obžalovaným, nakoľko okresný súd nedôvodne použil zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona. Podľa prokurátorky okresný súd nedostatočným spôsobom odôvodnil použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona, pretože sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s konkrétnymi okolnosťami prípadu a ani s pomermi páchatel'ov. Pokiaľ okresný súd aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona u obžalovaného E. B. odôvodnil nižšou mierou účasti na spáchanom skutku a u obžalovaného A. B. na tom, že tento usvedčoval obžalovaného E. B., potom prokurátorka považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny.

Prokurátorka ďalej namieta, že okresný súd u obžalovaného E. B. nesprávne tomuto obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona napriek tomu, že vyhlásenie tohto obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bolo čisto formálne, preto možno mať dôvodné pochybnosti o jeho úprimnej ľútosti. Prokurátorka ďalej okresnému súdu vytýka, že u obžalovaného E. B. neaplikoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, hoci obžalovaný mal skutok spáchať v skúšobnej dobe jeho predchádzajúceho odsúdenia.

Prokurátorka ďalej uviedla, že pri prihladnutí na osobu obžalovaného a jeho pomery je nevyhnutné tieto hodnotiť komplexne a poukázala na závažnosť konania obžalovaných voči maloletému ako aj na skutočnosť, že v prípade oboch obžalovaných ide o špeciálnych recidivistov, ktorí sa opakovane dopúšťajú majetkovej trestnej činnosti. Prokurátorka preto použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona považuje za neadekvátne a uložené tresty za neprimerane mierne. Prokurátorka navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d) a písm. e) Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol.

Obžalovaný A. B. odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne a uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a nedôvodný, pretože z ustálených skutkových zistení vyplýva, že ide o dokonaný trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, nie však o trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaný poukazuje na ustanovenie § 139 ods. 2 Trestného zákona, z ktorého vyplýva, že páchatel by musel vedieť, že poškodený je dieťaťom a zároveň by si túto okolnosť musel subjektívne spájať s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin. Okolnosť, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby sú okolnosti skutkové a vzťahujúce sa ku konkrétnej osobe páchatela a ku konkrétnemu skutku, a preto musia byť uvedené aj v skutkovej vete rozsudku, čo však nie je prípad napadnutého rozsudku, pretože poškodený ako chránená osoba je v skutkovej vete napadnutého rozsudku označený len rokom jeho narodenia. Obžalovaný ďalej uviedol, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by vedel o veku poškodeného a ani to, že by tento vek bol v určitej vecnej súvislosti aj motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku obžalovaného spáchať trestný čin. Obžalovaný v tejto súvislosti doplnil, že sa nezaujímal o vek poškodeného. Podľa obžalovaného mal byť preto skutok správne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) a e) Trestného poriadku zrušil a sám rozhodol o vine a uložil mu primeraný trest podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s uplatnením § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu.

Obaja obžalovaní sa prostredníctvom svojich obhajcov vyjadrili k odvolaniu prokurátorky. Obžalovaný A. B. vo vyjadrení uviedol, že s názorom prokurátorky o nedôvodnom použití ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona nesúhlasí. Podľa obžalovaného okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 34 Trestného zákona a správne tiež zohľadnil prítiažujúcu okolnosť predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného ako aj skutočnosť, že obžalovaný už bol odsúdený za spáchanie zločinu, a preto správne upravil trestnú sadzbu trestu odňatia slobody na rozpätie od 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov do 16 (šestnásť) rokov z pôvodnej trestnej sadzby od 7 (sedem) rokov do 12 (dvanásť) rokov. Podľa obžalovaného by však uloženie trestu v upravenej trestnej sadzbe bolo neprimerane prísne vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, spôsob spáchania skutku, jeho následok ako aj na jeho pomery a zdôraznil, že sa od počiatku k spáchaniu trestného činu priznával, tento úprimne oľutoval, urobil vyhlásenie o svojej vine a usvedčoval spoluobžalovaného E. B.. Obžalovaný tiež poukázal na obsah svojho odvolania vo vzťahu k právnej kvalifikácii podľa § 188 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaný je toho názoru, že skutočnosti, na ktoré poukazuje prokurátorka vo svojom odvolaní boli zohľadnené pri úprave trestnej sadzby trestu odňatia slobody, a preto aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona považuje v jeho prípade za adekvátnu.

Obžalovaný E. B. vo vyjadrení uviedol, že odôvodnenie aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k jeho osobe považuje za správne, keď okresný súd v napadnutom rozsudku poukázal na mieru jeho spoluúčasti a spáchanej trestnej činnosti. Obžalovaný ďalej uviedol, že miera jeho účasti na skutku v bode 1/ je vzhľadom na dôkazy vykonané v predmetnej veci veľmi pochybná, resp. mizivá. Obžalovaný poukázal na to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa nejakým spôsobom spolupodieľal na vylákaní maloletého do ubytovne a ani to, že by sa spolupodieľal na odňatí mobilného telefónu maloletému, že by maloletého prehľadával, zobral mu peňaženku, vybral z nej platobnú kartu a žiadal maloletého o oznámenie PIN kódu k platobnej karte. Obžalovaný ďalej uviedol, že sa žiadnym spôsobom nepodieľal na či už fyzickom alebo psychickom násilí použitom voči maloletému, výbere peňazí z bankomatu a nič z takto získaných prostriedkov od spoluobžalovaného

A. B. neprevzal. Obžalovaný je preto toho názoru, že dokazovanie nepreukázalo, že by sa skutkov kvalifikovaných ak zločin lúpeže a prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku vôbec dopustil. Obžalovaný ďalej uviedol, že aj keby súd považoval za preukázanú existenciu dohody so spoluobžalovaným A. B. na okradnutí maloletého, ktorej existenciu však popiera, nemôže byť takáto dohoda považovaná za dohodu o zmocnení sa vecí maloletého násilím, resp. hrozbou bezprostredného násillia, teda že by išlo o dohodu na spáchaní zločinu lúpeže, preto konanie spoluobžalovaného A. B. treba posúdiť ako exces z údajnej dohody obžalovaných na tom, že maloletého okradnú. Obžalovaný z uvedeného vyvodzuje, že jeho účasť na skutku v bode 1/ možno vidieť len v tom, že nasledoval spoluobžalovaného A. B. do ubytovne, že neprejavil nesúhlas s konaním spoluobžalovaného a jeho konanie neprekazil, ale ostal pasívny a v ubytovni s maloletým ostal potom, ako spoluobžalovaný A. B. išiel do bankomatu. Opísaná účasť obžalovaného E. B. na skutku v bode 1/ je preto tak minimálna, že ju okresný súd musel zohľadniť prostredníctvom aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný ďalej uviedol, že jeho duševná vyspelosť a intelektové schopnosti sú na veľmi nízkej úrovni a len s ťažkosťami chápe zmysel trestného konania, veľmi zle počuje a nevie ani čítať, čo nastoľuje otázku, či nemal byť povinne zastúpený obhajcom už od vznesenia obvinenia, pričom aj tieto okolnosti odôvodňujú aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátorky ako nedôvodné zamietol.

Prokurátorka sa k odvolaniu obžalovaného A. B. do predloženia veci krajskému súdu nevyjadrila.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku Ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané

v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podali oprávnené osoby /§ 307 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného poriadku/ a odvolania boli podané včas /§ 309 ods. 1 Trestného poriadku/. Po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov ako aj správnosti postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného A. B. nie je dôvodné a odvolanie prokurátorky je dôvodné.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že okresnému súdu bola dňa 31. októbra 2022 doručená na obžalovaných obžaloba prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava na skutkovom základe uvedenom v predmetnej obžalobe. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29. novembra 2022 obžalovaný E. B. urobil vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, ktoré okresný súd prijal. Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, ktoré okresný súd rovnako prijal. Keďže proti napadnutému rozsudku bolo podané odvolanie zo strany obžalovaného A. B. ako aj zo strany prokurátorky len proti výroku o treste, výrok o vine obžalovaných nadobudol právoplatnosť vyhlásením napadnutého rozsudku a krajský súd ho nie je oprávnený preskúmať v odvolacom konaní. Z uvedeného dôvodu je preto výhrada obžalovaného A. B. vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku bezpredmetná a krajský súd môže konštatovať len toľko, že pokiaľ obžalovaný A. B. nebol s právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 1/ obžaloby stotožnený, potom nemal urobiť vyhlásenie o svojej vine.

Vo vzťahu k nezohľadneniu prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona u obžalovaného E. B. sa krajský súd s odvolaním prokurátorky stotožňuje. Ako vyplýva z odpisu registra trestov menovaného obžalovaného, tento bol doposiaľ desaťkrát súdne trestaný, a to aj za majetkovú trestnú činnosť. Okresný súd v napadnutom rozsudku nevysvetlil, prečo prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona u obžalovaného E. B. neaplikoval, preto jeho úvahy nie je možné preskúmať a vyjadriť sa k nim, avšak pokiaľ tak neurobil, nepostupoval správne. Z odpisu registra trestov obžalovaného E. B. okrem iného vyplýva, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11. novembra 2020, sp. zn. 4T/113/2020, právoplatným dňa 26. mája 2021 uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby 24 (dvadsaťštyri) mesiacov, z čoho potom vyplýva, že obžalovaný E. B. prejednávane trestné činy spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Súd v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona síce má možnosť podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na predchádzajúce odsúdenie neprihliadať, avšak krajský súd sa stotožňuje s názorom prokurátorky, že vzhľadom na spáchanie trestných činov v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia na takýto postup nie je dôvod. Uvedené platí obdobne aj pri priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Prokurátorka správne poukázala na vyjadrenie obžalovaného E. B. na hlavnom pojednávaní, ktorý uviedol, že chce urobiť vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutkov v uvedených v obžalobe vzhľadom na riziká, ktoré mu hrozia v prípade uznania viny, z čoho potom možno vyvodiť záver, že vyslovenie ľútosti nad spáchaním skutkov bolo v skutočnosti len formálne a vyhlásenie urobené len z vypočítavosti. Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona je poľahčujúcou okolnosťou, že páchatel sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Oľutovanie spáchania trestného činu vyjadruje vnútorný postoj páchatela k jeho trestnej činnosti vychádzajúci predovšetkým z toho, že páchatel si je vedomý spáchania konania, ktoré je protiprávne a z hľadiska Trestného zákona aj trestné ako konkrétny trestný čin a zároveň svojho konania úprimne ľutuje, t. j. prejavuje svoju ľútosť nad jeho spáchaním v zmysle, že ho to trápi, mrzí, že mu to nie je jedno a pod.. Uvedený vnútorný postoj páchatel síce slovné vyjadri použitím slova „ľutujem“, avšak či svoju ľútosť mieni úprimne, t. j. či mu je spáchanie trestného činu úprimne ľúto, možno vyvodiť len z kontextu jeho prejavu, resp. okolností, za ktorých tak robí alebo v kontexte jeho správania sa po spáchaní trestného činu. Krajský súd sa preto stotožňuje s prokurátorkou, že obžalovaný E. B. ľútosť vyslovil len formálne a v nadväznosti na svoju motiváciu urobiť vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe len preto, že si uvedomil riziká, aké mu hrozia v prípade uznania viny. Takýto prejav obžalovaného E. B. spolu s reakciou jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní v nadväznosti na výzvu okresného súdu adresovanú obhajcoví,

či navrhuje vyhlásenie obžalovaného o nepopretí spáchania skutkov prijať, keď obhajca uviedol „je to jeho rozhodnutie“ navyše vyvracia argumentáciu obhajcu, že duševná vyspelosť a intelektové schopnosti obžalovaného E. B. sú na veľmi nízkej úrovni a len s ťažkosťami chápe zmysel trestného konania.

Dôsledkom úvah uvedených v bode 19 je potom zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona u obžalovaného E. B. zo 7 (sedem) rokov na 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov, pričom v dôsledku aplikácie ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona sa horná hranica trestu odňatia slobody zvyšuje z 12 (dvanásť) rokov na 16 (šestnásť) rokov.

Pokiaľ ide o obžalovaného A. B., okresný súd postupoval správne, keď vzhľadom na opakované spáchanie zločinu aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, v dôsledku čoho zvýšil dolnú hranicu trestu odňatia slobody zo 7 (sedem) rokov na 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov a pri aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona hornú hranicu zvýšil z 12 (dvanásť) rokov na 16 (šestnásť) rokov.

Prokurátorka v odvolaní namieta nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého Ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Krajský súd na rozdiel od okresného súdu u obžalovaných nevzhladol žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o mimoriadne skutkové okolnosti prípadu, pod týmito je potrebné rozumieť existenciu takých okolností, ktoré majú podstatný vplyv na spáchanie trestného činu a ktoré majú objektívny súvis s konkrétnym trestným činom. Tieto okolnosti nemožno stotožňovať s poľahčujúcimi okolnosťami, pretože ich rozdielnosť spočíva v kvalitatívnom rozlíšení miery intenzity, ktorými tieto okolnosti pôsobia na osobu páchatel'a, páchanie trestnej činnosti, povahu páchanej trestnej činnosti a pod.. Takéto mimoriadne skutkové okolnosti môžu byť zastúpené jednotlivo ako aj v ich súhrne. Mimoriadne skutkové okolnosti môžu spočívať tak na strane konkrétneho skutkového deja trestného činu, ako aj na strane orgánov činných v trestnom konaní a súdu (STRÉMY, T., KURILOVSKÁ, L. a kol., Trestný zákon, komentár, I. zväzok, 1. vydanie, Praha, Wolters Kluwer ČR, a.s., 2022, 240 s.).

Osobnými pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti, ktoré vplývajú na osobnosť páchatel'a trestného činu, no neprejavia sa v spôsobe spáchania konkrétneho skutku. Ide teda o súbor určitých okolností, ktoré pôsobia na páchatel'a trestného činu a spravidla majú dlhotrvajúci charakter. Môže ísť o intelektuálnu úroveň konkrétneho páchatel'a, psychický stav páchatel'a spočívajúci v slabomyseľnosti, dôveryhodnosti, ovplyvniteľnosti alebo emočnej nevyrovnanosti alebo aj prípad, keď má páchatel' početnú rodinu, ktorá je na neho výživou odkázaná a pod. (STRÉMY, T., KURILOVSKÁ, L. a kol., Trestný zákon, komentár, I. zväzok, 1. vydanie, Praha, Wolters Kluwer ČR, a.s., 2022, 241 s.).

Krajský súd k obojom obžalovaným uvádza, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané žiadne také osobné pomery obžalovaných, ktoré by zakladali dôvod pre úvahy o možnej aplikácii ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného poriadku.

Obžalovaný B. sa síce k spáchaniu trestných činov priznal a vyslovil úprimnú ľútosť nad ich spáchaním a urobil vyhlásenie o svojej vine, avšak tieto skutočnosti v jeho prípade zakladajú dôvod na úvahu o možnej aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, ktoré umožňujú uložiť mu trest mimoriadne znížený o jednu tretinu oproti zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia

slobody, teda namiesto 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov trest vo výmere 6 (šesť) rokov a 4 (štyri) mesiace. Krajský súd zastáva názor, že pokiaľ okresný súd obžalovanému B. uložil trest vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne, je takýto trest neprímerane mierny a v rozpore so zásadami pre ukladanie trestov uvedenými v § 34 Trestného zákona. Krajský súd v prípade obžalovaného A. B. za trest, ktorý je trestom spôsobilým naplniť účel zákona aj pri aplikácii ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam vychádzajúc zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 a z neho vyplývajúcej možnosti analogickej aplikácie ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona považuje trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný A. B. bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o obžalovaného E. B., krajský súd sa nestotožňuje s argumentáciou obhajoby o nízkej či dokonca zanedbateľnej účasti obžalovaného na spáchaní trestných činov vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, najmä k zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Krajský súd pritom poukazuje na skutkovú vetu v bode 1/ napadnutého rozsudku, z obsahu ktorej vyplýva, že skutok bol spáchaný po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovaným A. B., pričom obaja obžalovaní si maloletého vyhladli a obaja maloletého vylákali na ubytovňu, kde maloletého obžalovaný E. B. istý čas strážil, aby maloletý neplakal, nekričal a nevolal o pomoc. Porovnaním účasti oboch obžalovaných na skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku možno síce ustáliť nižšiu mieru účasti obžalovaného E. B. na spáchaní trestných činov, avšak nie takú, aby táto odôvodňovala aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd tak u obžalovaného E. B. vzhľadom na dôvod len na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, t. j. trest znížený o 1 (jeden) rok a 8 (osem) mesiacov pod zvýšenú dolnú hranicu trestu odňatia slobody. Takýto trest podľa názoru krajského súdu v sebe obsahuje prvok tak individuálnej ako aj generálnej prevencie a zohľadňuje aj mieru účasti obžalovaného E. B. na spáchaní trestných činov, ktorých skutkové podstaty boli naplnené konaním obžalovaných pod bodom 1/ napadnutého rozsudku. Keďže obžalovaný E. B. v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, krajský súd ho v súlade s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd zároveň postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obžalovaného A. B., nakoľko toto nebolo dôvodné.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.